

ANITTE B. WINDECKER
**KAMASZKOROM
IDEJÉN**

Dream
válogatás

*A bátor lány nem fél kimondani, amit
gondol. De az élet tele van kérdésekkel,
és olykor nehéz válaszokat találni...*

Ida számára a második gimnáziumi év sem indul sokkal könnyebben, mint az első. Azt gondolja, bizonyos érzéseket, élethelyzeteket már rutinosan képes kezelni, de mindig jön valami új és egészen váratlan, hogy aztán megint megkérdőjelezhető döntéseket hozzon. Ezek a helyzetek elérik, hogy dühös legyen, csalódott, hogy a szíve haragosan fájjon, hogy kínos helyzetekbe kerüljön, hogy vitákba bonyolódjon, hogy végre megtanuljon önmagával és másokkal kompromisszumot kötni, hogy sírjon, örüljön vagy éppen szívből nevessen.

Ez az újabb év Budapesten magával hozza a második szerelmet, miközben Máté új barátnője is folyamatosan fejtörést okoz számára. Emellett egy másik nagy változás is bekövetkezik a lány életében két újonnan érkező családtag személyében. És akkor Idának rá kell jönnie, milyen is az, amikor a gyerekkor után elkezdődik a kamaszkor...

ANITTE B. WINDECKER

jelenleg Angliában él, szenvedélyes biciklis, és szívesen tölti az idejét a természetben. Van egy macskája, Gyula, akivel mindketten rajonganak a rovarokért, viszont csak egyikük akarja őket megenni. Anitte, ha nem könyvet ír, akkor blogot vezet, ahol szívesen osztja meg gondolatait fontos társadalmi és állatvédelmi kérdésekről. Amikor új emberekkel találkozik, reménykedik abban, hogy értik majd a vicceit, amiket úgyszem tudna magában tartani.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Az első rész után szinte azonnal rávettem magam a másodikra, és hát nem csalódtam. Ida visszatért a nyári szünetről, folytatja a kis zűrös, kalandos kamasz életét, iskolába jár meg bulikba, bandázik, szerelmes lesz, csalódik, és még mindig iszonyú jó szövege van.” **moly.hu**

„Ida újra itt van, és az élete még a korábbinál is kaotikusabb. Új családi helyzet, új és régi baráti kapcsolatok, új és régi szerelmek... Minden adott a néha könnyekkel, néha nevetéssel kísért kalandokhoz. Őszintén bízom benne, hogy az olvasók ugyanolyan lelkesen és szeretettel kapcsolódnak majd a történethez, ahogyan én is, miközben dolgoztam a regényen.”

A szerkesztő ajánlása

„Azt hiszem, ez a következmények kötete. Idának szembe kell néznie az előző rész végén hozott döntésének hozadékaival, és azt kell mondjam, hogy meglepően felnőttesen kezeli a helyzetet. Akkor is, ha nem érzi az őszinte szándékot önmagában a kedvességre, és arra, hogy normális legyen. Érték ez a könyv.” **moly.hu**

ANITTE B. WINDECKER

KAMASZKOROM IDEJÉN

— részlet —

Dream
válogatás

1. fejezet

A nyaram úgy alakult, hogy anyu eljött a táncversenyünkre, és végül három nappal később spontán hazautaztam vele Londonba.

De, hogy addig mennyi minden történt! A versenyt követően Petivel, a debreceni barátjával, Matyival, a lányokkal, Bencéékkel és Sovi bátyjával, akit végre én is megismerhettem, bevettük a várost. Matyi tudott egy jó helyet, ahová kiülhettünk, úgyhogy Peti és Sovi bátyja vett egy csomó sört meg cidert, és a fülledt, júliusi éjszakát a csillagos, tiszta égbolt alatt iszogatva töltöttük el. Rengeteget nevtünk, a furcsa körülmények között összeverődött csapatban igazán jó hangulat alakult ki, ennek pedig talán én örültem a legjobban. Legalábbis én voltam az egyetlen, aki ezen merengett.

Korán reggel visszamentünk a hotelbe, Petivel összeszedtük a cuccainkat és kicsekkoltunk, közben a többiek megreggeliztek az étteremben (legnagyobb meglepetésemre beengedték őket), aztán a fiúk kocsiba ültek, és valami csoda folytán Sovi bátyja balesetmentesen, tökéletes éberséggel hazavezetett, amíg a többiek felváltva aludtak, minket pedig Matyi elkísért a pályaudvarra, és a lányokkal meg Petivel hazavonatoztunk. Átaludtuk az egész utat, a kalauz keltett minket Pesten.

És hát, Máté? Azt hiszem, vele megtettük az első lépéseket. Nem mondom, hogy egymás nyakába borultunk, még csak nem is beszéltünk közvetlenül egymáshoz túl sokat, de elhangzottak olyanok, mint „kérsz még egy

cidert?”, „kinyissam neked?”, „köszí” és „nincs mit”, vagy „bocsi”. Ez utóbbi akkor, amikor véletlenül beleütköztem, mert hirtelen megállt előttem.

Kezdetnek talán ez elég is. A gyomrom így is diónyi volt, amíg a húszméteres körzetemben tartózkodott, és már azt hittem, sosem fogok tudni enni, a mellkasomat pedig egy szünet nélkül feszítő érzés uralta, de elfogadtam, hogy ez egy lassú folyamat lesz, és bármennyire fájt is bevallani saját magamnak, meg kellett elégednem azzal, hogy talán újra barátok lehetünk. Tudtam, hogy nem akarhatok mindent.

A következő napokban nem is futottam már össze a sráccokkal, csak Anna ugrott át egy kicsit, miközben épp bepakoltam a bőröndömbe, aztán találok anyuval, gépre szálltunk, és kezdetét vette a londoni vakáció. Egyébként nem csak én utaztam el a nyár utolsó hónapjára: Bence augusztus elején Írországba ment az egyik barátjához három hétre. Tőle tudtam meg, hogy Mátét is meghívták Sydney-be még áprilisban, így a táncverseny után pár nappal már ő sem tartózkodott Magyarországon. Először furcsán éreztem magam, amiért ezt nem említette meg Debrecenben, de rájöttem, hogy van még mit foltozni a kapcsolatokon ahhoz, hogy újra az első dolga legyen ilyesmiről beszámolni nekem.

Londonban jól éreztem magam, a nagyiékkal, és Paul bácsiékkal is sok időt töltöttünk. Rekiya, James és Colin háromszor is elrángattak magukkal egy egész napos autós túrára. És, hogy mit profitáltam a Mátéval való baklövésemből? Nos azt, hogy őszintén tudtam beszélni Colinnal. Egy alkalommal, amikor Rekiya és James valahol a Stonehenge-nél leszakadtak romantikázni, kettesben maradtunk, úgyhogy kihasználtam a kínálkozó alkalmat, és elmondtam neki, hogy vele, ott a bowlingklubban az az első csókom volt és borzalmas sokkot kaptam. Bocsanatot kértem a gyógyós viselkedésemért, meg azért, hogy utána kerültem őt, ő pedig egyszerűen az arcomba röhögött.

Ekkor jöttem rá, hogy Colin csodálatos barát alapanyag. Elárulta, hogy biztos volt benne, hogy halálra rémített, vagy hogy borzasztóan csókol, vagy valami, és napokig ezen kattogott, de végül elengedte a dolgot. Aztán azt javasolta, legközelebb, ha le akarok lépni a csók után, inkább kezdjek el sírni és kamuzzam azt, hogy meghalt a kutyám, mert ez sokkal kínosabb a „nagyapám szülinapja” című műsorszámnál, és emiatt tuti, hogy a srác nem jelöl be Facebookon. Nagyon sokat nevettünk, majd mesélt egy lányról, akivel az utóbbi hetekben alakul neki valami, és érdeklődött, hogy nekem van-e fiú a láthatáron, mire bevallottam, hogy volt, de elszúrtam, és már nincs. Kedvesen mosolygott, azzal biztatott, lesz majd más, meg egyébként is, annyi dolog zajlik körülöttem, hogy addig érdeemes azokra fókuszálni. Igaza volt.

2. fejezet

Ezt követően hamar eljött a szeptember. Sulikezdés előtti napon értem haza, apu addigra elhozta a tankönyveimet, úgyhogy semmi más dolgom nem volt, mint Wessel ejtőzni a kanapén és elmesélni az angliai nyaralásom több, mint négy hetét, miközben apu PS-ezett.

Az első tanítási napon korán reggel az egyenruhámba bújva állok a tükör előtt, hosszúra nőtt hajamat a fejem búbjára copfozom, és szolid sminket teszek a szememre, mert a tussal még mindig nem tudok bánni. Ezúttal még egy kis szájfényt is feldobok, és a fehér, bumszli sportcipőmbé bújva, kis, fekete hátizsákkal a hátamon vágok neki az útnak.

A buszon ülve megeszek egy Snickerst, aztán egy almát rágcسالva sétálok a megállóból a sulis előtt gyülekező barátaim felé.

– Londoón! – harsan az ismerős kiáltás, és Bence vi-gyorogva kalimpál, sőt, amikor odaérek, megölel.

Nem, nem megölel, hanem magába temet, ez pedig azért is lehetséges, mert én nem nőttem, ő viszont igen, bár nem tudom, hova. Abban sem vagyok biztos, hogy az elmúlt egy hónap alatt nőtt ennyit, lehet, hogy már korábban megindult a folyamat, csak ma találkozom vele huzamosabb idő után először, így most tűnik fel igazán.

Aztán végignézve a társaságon rájövök, hogy kicsit mindenki megváltozott. A fiúk mind nőttek, Máté is. *Baszszus, milyen szép magas...* Dórinak olyan brutális színe lett, mintha egész augusztusban be sem jött volna a napról,

Zsani mellben szélesedett látványosan – bár lehet, hogy ez a folyamat is régebben indult el, és csak most veszem észre –, Anna pedig lecserélte a lila keretes szemüvegét egy felnőttesebb feketére, ami sokkal jobban áll neki.

– Mi újság? – nézek körbe mosolyogva az egybegyűlteken.

– Megnézzük, milyenek a kilencedikes csajok – mondja Pisti.

– Azt hiszi, azért, mert fiatalabbak, alacsonyabbak is lesznek nála – vágja rá Dóri unottan.

– Mondom, hogy nem minden csajt érdekel a magasság. Ez csak a te becsípődésed!

– És a lány, aki addig szemezett veled a strandon, amíg fel nem álltál az asztaltól?

– És a másik, akivel még smároltam is?

– Ezek egész reggel ezt csinálják? – morgom Annának.

– Szerintem már múlt héten elkezdtek – válaszolja.

– Egyébként tetszik a szemüveged. Nagyon dögös – vigyorgok rá.

– Nem tudom, nekem elég, ha látok vele – vonja meg a vállát.

– Helló, öhm... izé... – szólít le minket mellénk lépve egy fiatal lány a barátnőjével.

Mivel még sosem láttam őket, és nagyon megszeppentnek tűnnek, gyanítom, hogy kilencedikesek.

– Igen? – néz rájuk Máté kifejezéstelen arccal.

– Ti vagytok a Nincs Nevünk, ugye? – cincogja a másik lány, akinek grandiózus, göndör hajzuhatag keretezi az arcát.

Mind döbbenetesen nézünk egymásra, végül Bence válaszol nekik:

– Igen.

– Láttunk titeket a YouTube-on, és nagyon tetszett, amit csináltok – folytatja a sápadt, vékonydongájú lányka, aki leszólított minket.

- Hol? – pislog Bence.
- A... YouTube-on.
- Feltöltöttetek valamit? – meredek a fiúkra.
- Mi ugyan nem! – horkant Sovi, aztán a lányokra néz:
- Hogy találtátok meg? Ki töltötte fel?
- Az iskolai csoportban – csipogja a lány olyan hangon, hogy attól félek, elsírja magát.
- Marhák, megijesztitek őket! – mordul a fiúkra Zsani, de a két kilencedikes rezzen össze helyettük.
- Milyen iskolai csoport? – pillantok rájuk, és erre az egész társaság közelebb húzódik, mintha valamilyen kincs lelőhelyére kérdeztem volna rá.
- Hát... az... Erzsébet királynő... Facebook... csoportja – feleli a göndörhajú.
- Van a sulinak Facebook-csoportja? – töprengek összevont szemöldökkel.
- Van. De nem nyilvános. A nővérem hívott meg – mondja a sápadtabb kilencedikes.
- Ki a nővéred? – kérdezi Dóri.
- Végh Fanni.
- Ezt nem hiszem el – morgom, és nem is akarom rejtegetni a Fanni iránti ellenszenvemet.
- Hé, az nem lehet, hogy én ne legyek a tagja! Azonnal hívj meg! – parancsol rá Zsani a göndör hajú lányra, aki rögtön előkapja a telefonját, bejelöli, miután elüvölti neki a nevét, és el is küldi neki a meghívót.
- Köszönöm szépen! Éreztétek jól magatokat az iskolánkban – duruzsolja aztán Zsani nyájasan, erőltetett műmosollyal, akár egy *stewardess*.
- A két kilencedikes rémülten szalad fel a lépcsőn, mi pedig azonnal sorozni kezdjük Zsanit, hogy hívjon meg minket is. Mátét leszámítva. Őt látszólag teljesen hidegen hagyja a dolog.
- A tantermünk felé menet már mindenki a titkos csoport tagja, amiben egyelőre a gimink diákjainak csak egy

töredékét látjuk, mivel a csoportot csak tegnap délután hozták létre. Az első poszt valami ömlengős beköszönés az adminoktól, a második pedig a Nincs Nevünk Tehetségek Napján felvett előadása, a bendzsós The Dead Southszám. Ennyi. Más még nincs.

– Láttátok, kik az adminok? – grimaszol Zsani.

– Kik?

– Fanni és Netti.

– Már mindent értek – morgom, és ezennel fel is függesztem a csoporttagok böngészését.

– A videót pedig a barátnőd töltötte fel YouTube-ra, Bence! – vihog Dóri.

– Nem a barátnőm! – ellenkezik Bence.

Eddig jutunk az év eleji izgalmban, mert belép a terembe Havas. Udvariasan megkérdezi, milyen nyarunk volt, aztán letessékel minket az udvarra, hogy meghallgassuk az igazgató beszédét, majd utána visszaterel, és a következő két órában ledarálja az év tanítási rendjét, a fontos dátumokat és az órarendet.

– Nincs több fizika és kémia! – üvölt fel Sovi.

– Igen, Olivér, ezért volt tavaly dupla óraszámotok ezekből a tantárgyakból.

– Nekem hiányozni fog Schreiber – mondja elgondolkodva Dóri.

– Nem is hallottad, mikor mit mond – feleli Pisti.

– De aranyos volt.

– Schreiber tanár úrral – Havas jól megnyomja a „tanár úr” szavakat – még találkozni fogtok, ugyanis ő fogja tanítani a biológiát.

– Ne már, semmit nem fogok hallani! – nyafog Dóri, mire mindenkiből kitör a röhögés.

Mikor végre elengednek minket, a suliból kilépve a fiúk szinte egyszerre lazítják meg, vagy kötik ki a nyakkendőjüket, mi, lányok pedig egyszerűen a zsebünkbe gyűrjük a béna, háromszög alakú kendőt, amit a nyakunkba kell

kötnünk ilyenkor. Az időjárást nem érdekli, hogy szeptember van, továbbra is tombol a nyár, úgyhogy a blézeremet is lekapom magamról, a copfomat félig áthúszom a hajgumin, hogy hurokban a fejem tetején maradjon és ne tapadjon a nyakamra.

Ahogy az éppen mellettem elsétáló Mátéra nézek, megakad valamin a szemem.

– Neked fültágítód van? – bukik ki belőlem, ő pedig megtorpan és megfordul.

A gyomrom azonnal összeugrik, de színészi képességeimet az elmúlt hetekben olyan professzionális szintre fejlesztettem, hogy ez kívülről egyáltalán nem látszik.

– Aha – válaszolja egyszerűen, de a szeme mosolyog. Bár tartok tőle, hogy csak belemagyarázom.

– Mekkora? – érdeklődöm.

– Arra jövök ki, hogy London azt kérdezi Mate-től, mekkora. Miről maradtam le? Ezt már illik így? – kérdezi Bence az ajtón kilépve, és ezen a ponton elvörösödnék, ha nem lennék már eleve vörös a harminc fok miatt. Isten áldja a meleget!

– A fültágítója, te nagyon hülye! – segít ki Dóri.

– *Wow*, fáj? – Zsani közelebb lép, hogy megszemlélje a kis, fekete, orvosi fém ékszert.

– Magadnak csináltad? – érdeklődik Anna.

Máté ekkor elröhögi magát.

– Igen, magamnak csináltam, fáj és tizenkét millis – sorolja a válaszokat, aztán rezegni kezd a telefonja, úgyhogy bocsánatkérően felemeli az ujját, majd mielőtt válaszolna a hívásra, hozzáteszi: – Bocsi, mennem kell.

– Cső, Mate! – int utána Bence.

Mi is elkészönünk a fiúktól, és a szokásos útvonalunkon hazamegyünk a lányokkal. Dóri is velünk tart, mint minden olyan alkalommal, amikor suli után Zsanihoz megy. Fura majdnem három hónap után a régi rutinunk, az pedig még furább, hogy már majdnem egy év eltelt az-

óta, hogy először mentem haza ezen az útvonalon a budai házunkba.

Zsani már délután jelentkezik az osztályunk Facebook-csoportjában a poszttal, hogy aki változtatni szeretne a szakkörön, amire jár, megteheti a következő egy hétben, valamint, hogy ezek idén is szerdán, de hatodik-hetedik órában lesznek megtartva. Senki sem vált szakkört, úgy-hogy nem vagyunk problémásak.

Ráírok Petire és chatelünk egy kicsit, megbeszéljük, hogy alig várjuk újra a közös próbákat, aztán anyu felé indítok videóhívást, hogy elmeséljem neki, mi várható ebben az évben. A nála töltött hónap egyébként jót tett a kapcsolatunknak, úgy érzem, sikerült átlendülnünk a köztünk lévő ezerötszáz kilométer okozta súrlódáson. Ez persze nem azt jelenti, hogy apuval nem veszekednek továbbra is, de legalább igyekeznek kihagyni belőle.

Este pedig Bence ír rám:

Bence: London, csak mondom, hogy jövő héten születésnapom van, ami azt jelenti, szombaton buli a Bázison. Ugye jössz?

Én: Persze. Kell valamiben segíteni?

Bence: A piát meg a kaját intézzük a fiúkkal, anyám adott pénzt, de ha másnap visszajössz takarítani, azért rohadt hálás leszek. Anyám azt mondta, ez a feltétele a bulinak. 😊

Én: Megbeszéltük 😊

Korábban sosem értettem, hogy lehet a Bázison, azaz Bence lakrészében mindig rend és tisztaság – mármint a körülményekhez képest –, amikor az összejövetelek után

senki sem takarít, de kiderült, hogy a bejárónőjük intézi ezt helyettünk. Viszont egy igazi buli az más. Nem csodálom, hogy azt a leendő káoszt nem akarták szegény bejárónő nyakába varrni. Én sem kárhoztatnám erre Brigit, a mi bejárónőnket. Túlságosan becsülöm ahhoz.

3. fejezet

Az órarendünk nem bizonyul keményebbnek a tavalyinál, mindössze a kémiát és a fizikát váltja fel az angol nyelven tartott biosz és a földrajz. Ez azt jelenti, hogy Hollót már csak a matekórákon kell elviselni, föcire pedig egy eddig ismeretlen tanárt kapunk, aki nem melleleg a sulis igazgatóhelyettese is. Lőrincz Valéria tanárnőre, azt hiszem, joggal mondhatjuk, hogy egy jelenség.

Kedden, hetedik órában jön be az első közös dupla-óránkra. A nyári szünet utáni első hetedik óránkra úgy nézünk ki, mint a Helm-szurdoknál legyőzött orkhadsereg. Néhányunk arccal a padjára dőlve nyög, másoknak a nyála folyik, megint másokról azt is nehéz megállapítani, egyáltalán élnek-e még.

Ekkor belibben a középkorú, darázsderekú, farban erős Lőrincz tanárnő egy leopárdmintás, cipzáras kezeslábasban, szintén leopárdmintás túsarkú csizmában és a mintájában ugyancsak passzoló, hatalmas masnival a fején.

– Rémlik valami Safari Barbie gyerekkoromból. Az nézett ki így – suttogja Zsani Annához hajolva, mire mind elnyomunk egy mosolyt.

Londonban láttam már ennél furcsább dolgokat is, így az én ingerküszöböm magasabban van annál, minthogy ezen megütközsek, ám az osztálytársaim nagy részének láthatóan nehezen sikerül túllendülni a látványon.

– Kedves 10.A! – rikoltja éles fejhargon Lőrincz, és ekkor rájövök, hogy nekem a hozzá tartozó hangszínnel lesz gondom, nem a színekavalkáddal. – Lőrincz Valéria tanárnő

vagyok, velem fogtok földrajzot tanulni. Kéretik komolyan venni a tantárgyat, mert ez nem töltelék tárgy, ugyanis ebben az iskolában nincsenek töltelék tárgyak. Mi nem pénztárosokat nevelünk, hanem a jövő értelmiségét!

Kérdőn összenézek Annáékkal, amivel persze azonnal sikerül felhívnom magamra a figyelmet, közös karrierünk első perceiben.

– Valami probléma van, kisasszony? Neve? – pillant le rám, és a hangsúlyából is érzem a tekintélyelvűséget.

Nagyszerű.

– Hát... izé... – habogok.

– Neve? – kérdezi érélyesebben.

– Mozsai Ida – mondom halkán, és megköszörülöm a torkomat.

– Tehát, mi a probléma, Mozsai kisasszony? – néz rám várakozón.

Meg persze mindenki más is. Síri csend ül a termen, nekem pedig legördül egy izzadságcsepp a gerincemen. Aztán végül úgy döntök, ha lúd, legyen kövér, nekem már úgyis mindegy. Érzem, hogy sikerült kivívnom az ellenszenvét másfél perccel ezelőtt, szóval nincs félnivalóm.

– Nos – köhintek, aztán összeszedem a bátorságomat és a szemébe nézve válaszolok: – Szerintem a tanárnő degradálóan beszélt a pénztáros foglalkozásról.

Lőrincz szemöldöke a plafonig szalad. *Helyben vagyunk.*

– Netán szeretnél az lenni? – érdeklődik.

– Lehet, hogy igen. Még nem tudom, mi szeretnék lenni. De szerintem egyik munkakör sem alantasabb a másiknál. Mindössze más.

Nemcsak Lőrincz nem válaszol, hanem a többiek is olyan némaságban ülnek, hogy egy pillanatra úgy tűnik, kiürült a terem. Bakker, ennek a nőnek tényleg van tekintélye, és én ebbe álltam bele. Csodálatos, Ida, gratulálok, igazán. Legnagyobb meglepetésemre Lőrincz nem is méltat válaszra, ehelyett az osztályra emeli a tekintetét, majd

angolra vált, és elkezdni leadni az első anyagot. Ez életem leghosszabb duplaórája. Nem azért, mert a föci olyan szörnyű lenne, hanem mert folyamatosan a fejem fölött érzem lebegni Damoklész kardját.

Miután kicsengetnek, és Lőrincz magunkra hagy, ezt a többiek sem átallják megjegyezni.

– London, asszem megvan a saját Vámosid – röhög Sovi.

– Vagy Vámosi a te Lőrinczed – mondja neki Pisti vihogva.

– London – sóhajt Bence, miközben megáll mellettem.

– Hogy van neked ahhoz tehetséged, hogy nem egész két perc alatt megutáltasd magad valakivel?

– Ezt úgy mondod, mintha olyan sokan utálnának – kérem ki magamnak.

– Nem is, de aki utál, az nem egész két perc alatt elkezd érezni.

– Nem tudom – vonom meg a vállam. – Talán ezzel kellene fellépnem a tévében.

– Az már egy létező foglalkozás, úgy hívják, politikus – jegyzi meg Zsani, mire mindnyájunkból kitör a röhögés.

– Nem is lennék rossz miniszterelnök – merengek ki felé menet. – Mozsai Ida, a magyar *vaslady*.

– És mit csinálsz, ha megtetszik egy ellenfeled a választásokon? – kérdezi Dóri a fülbevalóját tekergetve.

– Micsoda?

– Hát, mindenki tudja, hogy ha tetszik neked valaki, akkor csak öhm... e... ő... üh... hah... ohm... úúú. – A kifigurázásomat úgy adja elő, hogy egyszerűen nem tudok rá reagálni, szerintem kilépek a testemből, hogy ne kelljen minden idegszálammal elszenvednem ezt a megaláztatást, ugyanis körülöttünk mindenki ordítva röhög, beleértve Mátét is. Nem tudom, talán könnyebben viseltem volna, ha nem reagál, mert akkor belemagyarázhatnám, hogy még nincs túl rajtam, ezért lapít, de így, hogy ennyire nyíltan nem zavarja a piszkálódás, aminek hozzá

is erősen köze van, egyértelművé teszi számomra, hogy a kapcsolatunk már tényleg csak baráti lehet. Ez a gondolat pedig sokkal jobban lefoglal, mint az égés.

– Ida, ugye nem bántottalak meg? – kérdezi Dóri komolyan, és azon kapom magam, hogy már csak hárman vagyunk a folyosón, vele és Annával. A többiek időközben elvonultak.

– Mi? Ja, nem, dehogy! – mosolyogva megrázom a fejemet. – Sőt, be kell látnom, hogy egész jó volt.

– Minden oké? Elkalandoztál – vonja össze a szemöldökét. Ekkor veszem észre, hogy mintha egy hangyányival vékonyabb lenne az alapozórétege.

– Hé, nincs rajtad annyi kence! – kiáltok fel.

– Ja, a napfény jót tett a bőrömnek – von vállat.

– Értem – bólogatok.

Zsani a suliban marad valami osztálytitkáros dolgot intézni, ezért nem tart velünk, úgyhogy kettesben megyünk haza Annával. Közben az Arctic Monkeysről beszélgetünk, és megdumáljuk, hogy Anna mindkettőnknek rendel zenekaros pólót a webshopjukból, de én fejben csak félig vagyok jelen, nehezen tudok koncentrálni. Nem tudom, mi van velem, csak olyan furcsán érzem magam.

A másnapi, első tánccpróba azért izgalmas, mert találkozhatunk az új tagjainkkal. Furcsa a régi tagok, főleg Vivi nélkül, aki annyira energikus és oszlopos tagja volt a csapatnak, hogy kicsit olyan érzés a hiánya, mintha a közös energiánk egy részétől fosztottak volna meg minket. Pettivel épp nagyon nevetünk valamin, amikor megérkezik Zsuzsa, akinek festett, vörös hullámai valamivel rövidebbek annál, mint amikor utoljára láttam.

– Helló, srácok! – mosolyog ránk. – Milyen volt a nyár?

– Nem volt rossz – felelik többen diplomatikusan, én pedig nem bírom ki, hogy ne osszam meg a nagy hírt:

– Petivel harmadikak lettünk a debreceni versenyen! – visongok. – És közönségdíjasok!

– Nahát, gratulálok! – vigyorog Zsuzsa, és a csapatunk másik hét tagja is őszinte örömmel gratulál és tapsol meg minket.

– Meg tudjuk nézni valahol? – kérdezi az egyik lány.

– Aha, a táncegyesület, amelyik rendezte a versenyt, feltöltötte a profi felvételt YouTube-ra. Átküldöm a linket – mondja Peti.

Természetesen ezután mindenki elkéri a linket, beleértve a tanárnőt is, úgyhogy Peti mindenkinek megígéri, hogy átküldi, nekem pedig dagad a mellkasom a büszkeségtől. Igaz, nem a helyezés miatt mentünk, ezt most is így érzem, inkább a csapat felől áramló lelkesedés a közös hobbi iránt az, ami energiával tölt fel.

Mosolyogva pásztázom a megfogyatkozott csoportot, aztán Zsuzsa megköszörüli a torkát, amitől kizökkenek.

– Nos, tehát, mint tudjátok, megvannak az idei kilencedikesek. Nem rossz az arány, mert ketten mentek el, és három taggal bővülünk az idén. Úgyhogy fogadjátok őket szeretettel.

Ahogy ezt kimondja, három lány lép be az ajtón, akik közül az egyik egy teltkarcsú, gyönyörű arcú A-s lány, és Tamaraként mutatkozik be, a másik kettő pedig... nos, őket láttam már. A göndör hajú elmondja, hogy őt Gabinak hívják, Fanni sápadt, törekeny hűgát pedig Flórának. Ők B-sek. A hatalmas örömöm mögötti iróniát igyekszem nem érzékeltetni. Hovatovább azzal is tisztában vagyok, hogy nem lenne igazságos Flórán kitölteni a Fanni iránt érzett ellenszenvemet, mivel ő nem ugyanaz a személy, mint a nővére. Tehát bármit is mond a szívem, az agyam igyekszik racionális döntésekkel felülírni azt.

Tamara abszolút magabiztosan mozog a „színpadon”, nem kevés előképzettsége van, Gabi és Flóra viszont kicsit megszeppenve táncolnak, és nem győznek szabadkozni, amiért ők nem túl tapasztaltak. Ekkor kicsit megesik rajtuk a szívem.

– Belejöttök. Ezért vagyunk itt. Meg, hogy jól érezzük magunkat – mondom, és még egy mosolyt is megeresztek, ők pedig hálás arccal néznek rám.

Nem tudom, milyen gondoskodó ösztönöm kapcsolható be, de a szívem is elkezdte érezni, hogy ezt a lányt nem tudom úgy utálni, mint a nővérét, és végeredményben a táncóra kellemesen telik.

Az aulában várjuk be egymást a többiekkel, mindenki jön a saját szakköréről, és boldog vagyok, amiért Bencéék nagy örömmel köszöntik Petit, így nem kell kellemetlenül éreznem magam a barátaim bunkó viselkedése miatt, amit az előző évben produkáltak.

Aztán valaki megáll mellettem.

– Ida, ugye? – szólít meg váratlanul egy nálam valamivel magasabb, oldalt trendin rövidebbre nyírt hajú, helyes arcú fiú.

– Öhm, igen. – Úgy nézek körül, mintha lenne mögöttem valaki más, akivel összekeverhet.

– Csak el akartam mondani, hogy tetszik a stílusod – villant egy elképesztően magabiztos, flörtölős mosolyt, majd hátrálni kezd és mielőtt megfordul, hozzáteszi: – Egyébként Ádám vagyok.

Kisebb sokkban állok és próbálom feldolgozni az imént történeteket, amikor Anna szólal meg helyettem:

– Mi a... tök?

Erre a fiúk elröhögik magukat.

– Ez valami szívatás? – kérdezem.

– Ja, nem – mondja Bence. – A srác kilencedikes, most jött az iskolai nagy zenekarba. De nem szégyenlős, érdek-

lődött a lány után, akit egész nap velünk látott. Nem gondoltuk volna, hogy képes lesz leszólítani téged.

– Hát, végül megtörténik – fúzi hozzá Sovi. – Londonunknak bekötik a fejét.

– Olyan gyorsan kirepülnek! – szipog Pisti, és közben dőlnek a röhögéstől.

– Én most inkább hazamegyek – zárom le a témát, mert bár ők remekül mulatnak, nekem időre van szükségem, míg ezt feldolgozom.

Három napja tart az iskola, és már annyi minden történt, hogy nem térek magamhoz. Valahogy sejtettem, hogy ez az év sem lesz egyszerű, de az, hogy sokkal nehezebb lesz, mint a tavalyi, a következő szombaton kezd bebizonyosodni.

4. fejezet

Ez a másfél hét mondhatni rendes kerékvágásban telik el. Már mint azt leszámítva, hogy Lőrincz egyenesen kipécézett magának, és minden óráján feszülten kell figyelnem, mert legalább háromszor felszólít, és ha elkalandozok, repül a kisegyes. Igen. Kisjegyeket osztogat a noteszébe, három kisjegy után átlagot von, és bekerül a naplóba a nagy. Persze az ötösökkel nem olyan bőkezű, mint az egyesekkel.

Emellett ez az Ádám nevű srác is minden alkalommal rám köszön, amikor találkozunk a folyosón, ami ugye napjában többször is megtörténik, és a napi harmadik köszönés már kezd kicsit frusztráló lenni. Ennél többet nem szól hozzám, bár nem is nagyon hagyok neki lehetőséget rá, mindig sietek valahová, legalábbis látszólag.

Facebookon is bejelölt hétfőn, de egyelőre még nem írt, remélem, ez így is marad. A fiúk viszont remekül szórakoznak a „hódolómon”, és a poénok tárháza gyakorlatilag kifogyhatatlan. Bence az ellenőrzője hátuljába gyűjti a különböző köszönési formákat, mint „helló”, „szia”, „hali” stb., és vonalakkal számolja, melyik hányszor hangzott el azóta, hogy Ádám először leszólított. Így is fuldokolva röhögnek, hát még ha tudnának azokról az alkalmakról, amikor ők nincsenek velem...

– Szerintetek mikor jön be az, hogy „kézcsók”? – me-reng Pisti, Bence ellenőrzőjét nézgetve.

– Nem tudom, de egyre kreatívabb. „Csövi”? Honnan jött ez, az ezredfordulóról? – röhög Sovi.

– Indíthatnánk fogadást, hogy vajon hányféle újabb köszönést fog még alkalmazni, vagy valami – vakarja meg a fejét Bence.

– Na, csak óvatosan azzal a fogadással! – húzom fel a szemöldököm.

– Miért? Nincs ebben semmi – vigyorog, aztán meglöki a mobilján pötyögő Máté vállát. – Mate, mit mondasz? Beszállsz?

– Mi? – Máté látszólag ekkor tér vissza közénk. – Ja, nem, kösz.

Máté fura. Már mint fura-fura. Sokat lóg a telefonján, sokkal többet, mint korábban, és bár azt hittem, a nagy áttörés után majd normalizálódni fog a kapcsolatunk, valójában egyáltalán nem foglalkozik velem. Keserédes érzés utólag felfedezni, milyen erős jeleket küldött előző évben, szinte szünet nélkül. Most pedig, ahogy az alsó ajkamat rágszálva nézem őt, hidegzuhanyként ér, mennyire nem érdeklek már. Hiányzik a folyton bujkáló mosolya, a kedvesség a szemében, hogy mindig figyelt rám, még akkor is, amikor nem egymással beszéltünk.

Mindez már sehol sincs, és eljött az ideje, hogy ezt elfogadjam. Csak ne lenne az a góc a hasamban! És ha azt gondoltam, ez lesz a legkellemetlenebb érzés, akkor naiv vagyok.

Elérkezik a Bázis-buli szombatja. Aput már idejekorán elkezdtem fűzni, így, mivel különleges alkalomról van szó és már majdnem tizenhat vagyok, sikerült kialkudnom, hogy hajnal kettőig maradhassak. Nem győztem körbeugrálni őt, annyira hálás voltam neki, és még mikros-bögrés sütit is csináltam, hogy miközben együtt nézzük a nappaliban az *Umbrella Academy*-t, legyen mit nasizni.

Wes folyamatosan mellettünk sündörög, végül leülök hozzá a padlóra, és játszom vele egy órát, de úgy tűnik, sosem fárad ki. Tündivel, Máté anyukájával egészen szürreális kapcsolatom alakult ki, ugyanis többet beszélek vele, mint a fiával. Ezúttal is átküldöm neki a Wesről lőtt legújabb képet, és megbeszéljük, hogy hétfőn, sulis után elkísérem őt az állatmenhelyre, ahol besegít, amikor éppen nincs „szezonja” az ideiglenesezésnek, amivel majd koratavasztól fog megint foglalkozni.

Délután lezuhanyzom, hajam mosok és szépen, hajkefével beszárítom a hosszú hajam, hogy ne tapadjon össze ronda, kezelhetetlen tincsekbe. Majdnem a mellem alá ér, és hitetlenkedve méregetem, hogy több mint tizenöt centit nőtt egy év alatt. Mert persze fodrásznál azóta sem voltam, pedig egy ideje ígérettem magamnak, de lusta vagyok keresni Budán egy jó szalont, londoni látogatásom alatt pedig csak időpazarlásnak éreztem volna a procedúrát. Úgyhogy megtanultam együtt élni a kezelhetetlen hajammal. Legalábbis átmenetileg.

Kinyitom a gardróbom és számításba veszem, mit is viselhetnék Bence születésnapján, ami nyilvánvalóan nagy durranás lesz. Végül egy garbó nyakú, rövid ujjú, fekete miniruhát választok bézs pöttyökkel, hozzá testszínű harisnyát húzok, meg egy egyszerű, fekete slip-ont. Kifejezetten csinosnak találom magam, a szürke, füstösre felkent szemhéjfesték pedig még többet dob az összképen.

Amikor csengetnek, dudorászva megyek ajtót nyitni, mire Dóriék felvont szemöldökkel néznek végig rajtam.

– Ha nem rólad lenne szó, azt hinném, pasizni akarsz – rág egyet Dóri a rózsaszín rágóján.

– Fogd be! – vigyorgok.

– Robi bá’? – néz be Zsani a hátam mögé.

– Apu a mamáéknál van, később ér haza.

– Ez az! – kiált Dóri, és berongyol mellettem, tíz másodperccel később pedig már a táskájában turkál, ebből pedig tudom, mi következik.

– Egyébként ti is jól néztek ki – jegyzem meg vidáman.

Dóri kék miniruhát visel, Zsani piros csőfarmert és fehér blúzt, Anna pedig igazán túltett magán, mert a fekete farmeréhez fekete csőtopot húzott, és így végre nem rejtegeti tovább a nagyon is szép alakját. Egyébként augusztus közepére eléggé megerősödött a csuklója ahhoz, hogy elkezdjen falat mászni, úgyhogy heti kétszer jár edzeni egy sráchoz, aki foglalkozik vele. Rövid idő alatt is látványos izomrostokat növesztett, és úgy látom, az önbizalmának is jót tett a sport, mert sokkal magabiztosabb lett a kisu-gárzása.

– Ja, Annán az az én felsőm – közli Dóri. – Nehogy azt hidd, hogy dögösen akart jönni!

Elröhögöm magam, mert Dóri egyenesen a fejembe látott, Anna pedig csak kelleetlenül megvonja a vállát.

– Na, elvtársak! – emeli fel a feles poharát Zsani, ami-ben aranylik a frissen kitöltött rum. – Fenékgig!

Nem úszom meg, hogy lehúzzak két felest, mielőtt el-indulnánk Bencéhez. Persze elmosogatunk és visszarakjuk a poharakat a szekrénybe, a vékony dzsekit pedig mind kézben visszük, mert pont eléggé kimelegedtünk az alkoholtól.

Séta közben újra előkerül az üveg Dóri táskájából, és nemsokára megérkezik a jól ismert, zsibbadós érzés, de már annyival tapasztaltabb vagyok, hogy tudom, erre most egy ideig nem szabad ráinnom, ha jót akarok magamnak. Dórirra persze ez nem vonatkozik, mert ő nem csinál baromságokat részegen, Zsanit meg ugyanaz a mennyiség nem üti ki.

Bencéék kertjét meglátva mind meglepődünk, mert tele van emberekkel. A jó idő miatt valószínűleg mindenki

szívesebben gyülekezik kint, mint bent, a vendégeket nézve pedig rájövök, hogy a felét nem is ismerem. Az osztálytársaink viszont úgy tűnik, mind itt vannak, akik nem az udvaron, azok feltehetőleg a lakásban. Azt sem tudom, Bence honnan ismerhet ennyi embert. A JBL-ből Rakoon dübörög, páran BMX-eznek, mások nézik őket, megint mások a fűben ülve vízipipáznak, köztük felismerem kon-tyos Csabit is.

– Lányoook! – üvölti Bence, és kitárt karokkal szalad felénk, látszik rajta, hogy már nem szomjas, de ő nem gyakran hajlik el, úgyhogy megbocsátható. Ki legyen részeg, ha nem maga a születinapos?

– A szüleid itthon vannak? – érdeklődöm, mert gyanús a túl nagy dzsembori.

– Ja, nem. Ausztriában melóznak a hétvégén – vigyorog.

– Itt hagytak téged egyedül? – kérdezi döbbsenten Anna.

– Hát, tulajdonképpen amúgy is egyedül lakom – vonja meg a vállát mosolyogva.

– Jogos – bólogatok.

– Viszont holnap körültekintő takarításra lesz szükség ... elnézve a vendégsereget – fordul meg Bence, és két srác felé mutat, akik sörrel töltött lufikkal dobálják egymást, meg a szerencsétlen arra járókat.

– Számíthatsz rám – erősítem meg a korábbi ígérete-
met.

– Az jó. Soviék is visszajönnek. Vagy maradnak addig. Még nem tudom.

– Mi is segítünk – ajánlja fel Zsani. – A sok érdekesember ügysem fog, addig maradnak csak, amíg van pia és jól érzik magukat.

Bence egyszerűen lerázza magáról a dolgot, nem akarja kommentálni a kijelentést, aztán üvölt valamit a BMX-ező csapat felé, és elindul, mi pedig úgy döntünk, ideje elvegyülni.

Először is felmegyünk a lakásba, hogy lepakoljuk a dzsekiket meg a táskákat, erre pedig tökéletesnek találjuk a vendégszobát, tekintve, hogy a fogasra és a kanapéra már nem nagyon fér a cuccunk. Aztán meglátom a csocsózó Sovit és Pistit, akik az ikrek ellen játszanak.

– Sziasztok! – kiáltok oda, ők pedig vidáman intenek.

Elfogadom a cidert, amit Zsani nyújt felém, majd beállunk nézni a csocsót. Legalábbis Anna meg én, Zsani és Dóri ugyanis rövid időn belül eltűnnek valahol.

Nem tudom, mennyi idő telhet el, de egy-két óra biztosan, mert besötétedik, és feltűnik, hogy még többen lettek körülöttünk. Mi hatan ezalatt befoglaltuk a csocsót, és felváltva játszunk. Enikő elég ügyes. Egyébként a szimpátiám újra megnőtt felé, amióta kiderült, hogy bár neki Máté korántsem közömbös, utóbbi egyáltalán nem mutat érdeklődést irányába. Nem, mintha rám tartozna, de azért mégis megnyugtat.

Egyszer aztán Enikő megkérdezi, hogy elkísérném-e pisilni, mert Kitti és Anna a fiúk ellen játszanak, én meg ugye itt állok szabadon. Eddigre kicsit részeg vagyok ugyan, de büszke lehetek magamra, mert tartani tudom azt az agyzsibbadós, de még éppen kellemes szintet, amikor nem állok neki szájkaratézni random emberekkel.

Amikor Enikő kijön a mosdóból, én a hűtőhöz csörte-tek, hogy szerezzek magamnak egy második üveg cidert, meg akkor már Enikőnek is egyet.

– Körtés? – kérdezem.

– Aha, jöhet – bólint.

Ekkor robban be az ajtón Dóri, pásztázni kezdi az egybegyülteket, majd amint meglát, egyenesen bevágódik hozzánk a konyhapult mögé.

– Láttad a barátnőjét? – kérdezi.

– Kinek a barátnőjét? – nézek rá értetlenül.

– Szerinted? Hát Mátéét.

Ekkor történik meg életem egyik legszürreálisabb pillanata, amikor is automatikusan összenézek a mellettem álló Enikővel. Mindkettőnk arcán ugyanaz az érzés tükröződik: valamilyen bizarr, kimondatlan egyetértésben sajnáljuk önmagunkat, meg egymást.

– Hogy mi? – pislogok Dórirra, de alig van hangom, és nem a zene nyomja el ennyire, ráadásul a végtagjaim is remegni kezdenek. Azt hiszem, közel kerülök egy pánik-rohamhoz.

Görcsösen feszítem minden izmomat, hogy ne lássák, amint úgy reszketek a közel harminc fokban, akár a nyár-falevél.

– Egy órája itt vannak már – magyarázza. – Nem igaz, hogy nem találkoztál velük!

– Végig Soviékkel csocsóztunk – felelem, és még mindig nem térek magamhoz. Az agyam egyszerűen visszautasítja az imént kapott információ feldolgozását.

Enikő némán szobrozik mellettünk, azt hiszem, neki is időre van szüksége, és ekkor rájövök, hogy Máté talán picivel jobban tetszik neki, mint gondoltam. Ezért éppen dühös is lehetnék rá, de nem vagyok. Komikusnak érzem az egész helyzetet, ahogy néhány pillantással megüzenjük egymásnak, hogy ez most mindkettőnknek rohadtul fáj.

– Lent vannak a kertben. Igazából az emberek nagy része ott van. Nem jöttök le? Megérkezett az udvarlód is – grimaszol Dóri.

– Várj már, mert elájulok – dörzsölöm meg a homlokomat. – Ki érkezett meg?

– Az a kilencedikes. Ádám, vagy ki.

– Már csak ez hiányzott – sóhajtok, és sajnálom, de ez az a pillanat, amikor máshogy nem tudok úrrá lenni az idegeimen, csak ha betompítom őket.

Egy nagy lendülettel lehúzom az egész üveg cidert, és mivel nem volt eléggé kitágulva a gyomrom, majdnem vissza is hányom. Támasztom a pultot egy ideig, amíg

megbeszélem a lenyelt szénsavas itallal, hogy legyen kedves maradni, Dóri és Enikő pedig kikerekedett szemmel nézik végig a jelenetet.

Aztán mély levegőt veszek, kiegyenesedem, és érzem, ahogy fejbe csap az alkohol, amitől egyrészt jobban érzem magam, másrészt rosszabbul, mert minden létező érzélem ezerszeresére nő a mellkasom és a gyomrom tájékán.

– Ida, rendben leszel? – kérdezi Dóri komolyan.

A vicc az, hogy nem józanabb nálam, de fogalmam sincs, hogyan képes mindig az átlagos részeghez képest normális részeg maradni. Ha kell, moderálja magát, ha lehet, akkor visong, ő sem túl átgondolt, de mégis jobban érzi a határokat. Mondjuk, amikor erre egyszer rákérdeztem, annyit mondott: „gyakorlat teszi a mestert”, úgyhogy remélem, ennyi a titok. Talán tényleg, mert most a kérdésére tudok válaszolni egy „igen”-t, és egészen elfogadható képet vágok hozzá. Én is meglepődöm az önuralmamon.

– Biztos le akarsz jönni? – Dórin látom, hogy őszintén aggódik.

– Tudod mit? Essünk túl rajta! – fújom ki magam, majd Enikőre nézek: – Jössz te is?

Nem tudom, hogy valamilyen nonszensz támogatást várok-e vagy csak udvarias vagyok, és ezért nem akarom Enikőt magára hagyni, mindenesetre ő is arra jut, hogy partnerek leszünk a bajban.

– Aha – bólint.

Úgyhogy követjük Dórit, aki ellavírozik az emberek között a lakás dübörgő zenéjét maga mögött hagyva, és belesétál a kert dübörgő zenéjébe.

Elképesztően jó hangulat uralkodik a feelingesen, színes lampionokkal megvilágított udvaron. Szól a zene, pokrócon ülnek azok, akik vízpipáznak, továbbra is akad, aki BMX-ezik, mások sörrel a kezükben táncolnak és kurjongatnak, de vannak olyanok is, akik fogócskáznak a tuják körül, vagy csak csoportosulnak és beszélgetnek.

Elhatározom, hogy legyűröm a gyomoridegemet, jól fogom érezni magam és normális leszek. Előbbi magam miatt fontos, utóbbi pedig Máté és a többiek lelki üdvéért. Nem, talán ez is inkább saját érdekemben. Mert tudom, ha nekiálllok cirkuszolni azzal a lánnyal, aki Mátéval van, akit ő hozott be a társaságba, akkor egyenes úton rekesztem ki saját magamat. Ezt pedig képtelen lennék elviselni. Azon talán túllendülök, hogy a srác, akibe fejtetőig belezúgtam, mást választott, de azon nem tudnék, hogy kivet magából a baráti társaságom.

Úgyhogy gondolatban megpofozgatom magam, és erősen koncentrálni arra, hogy ne remegjen a lábam, követem Dórit. Persze végtelenül kínosnak tartom, hogy egyenesen odamenjünk Bencéékhez, mert így mindenki számára elég egyértelmű lenne, hogy Dóri hívott oda, és nem akarom, hogy azt higgyék, ez számomra valami fontos pillanat.

Ők mind azt hiszik, hogy Máté vonzalma felém plátói volt, jobb is meghagyni mindenkit ebben a tudatban, nem akarom, hogy most engem sajnáljanak, amiért eljátszottam az esélyemet és kiszorultam a peremre. Elég, ha magamat sajnálom. Enikőre pillantva konstátálom, hogy ő is álarcot húzott, legalábbis próbál, de nem sikerül annyira jól, mint az enyém, mert úgy áll a fél arca, mintha valamilyen ronda horrorfilmet látott volna az imént. Talán tikkkel is.

Tehát én úgy terveztem, hogy nem megyek oda egyenesen, Dóri viszont úgy gondolta, hogy igen, de nem egyeztettük előzetesen a terveinket. Enikőnek nem tudom, hogy mi volt az elképzelése. Lehet, hogy semmi, mert lefagyott az agya – erre egyébként nagy az esély.

Ebből születik az a félig kínos szituáció, ahol Dóri egyenesen ahhoz a hatfős társasághoz trappol, amely magába foglalja Bencét, Zsanit, Mátét, egy nekem háttal álló lányt és két fiút, akikről tudom, hogy falmászók, mert láttam őket a neonos bulin a teremben. Mikor megpillantják Dórit, automatikusan továbbsiklik a tekintetük felénk, én pe-

dig természetesen akarok viselkedni és azt akarom éreztetni, hogy nem az ő hatosfogatuk az eredeti célom, csak mellékesen ejtem útba őket, ha már erre járok, így leszólítom az első embert, aki elhalad melletttem:

– Nahát, szia! – mosolygok lelkesen, és tudom, hogy ennél nagyobb balek csak akkor lennék, ha megkoronáznám magamat és a vállamra terítenék egy „Balekország királya” palástot, csakhogy reklámozzam is.

Mert velem szemben nem más áll, mint Ádám, a köszöngetős kilencedikes, és elképesztően elégedett vigyorral néz rám.

Enikő ettől teljesen összezavarodik, hiszen ő úgy tudta, követjük Dórit. De aztán én megálltam, és üdvözöltem az egyik legjobb barátomat, legalábbis ezt szűrheti le a reakcióból. Úgyhogy félúton megáll, és feszengve próbálja eldönteni, hogy akkor ő most kihez is csatlakozzon.

Eddigre az egész társaság minket néz, meg a fejét ide-oda kapkodó Enikőt. Fél szemmel merek csak futólag oda-sandítani, és látom, hogy Bencén teljes döbbenet lesz úrrá, majd fülig szaladt vigyorral a képén túr a hajába, miközben káromkodik, Zsani és Dóri pedig úgy bámulnak rám, mintha gyikemberré változtam volna. A többieket nem tudom kivenni, mert nem nézek annyi ideig irányukba, hogy őket is megfigyelhessem.

– Milyen csinos vagy! – mustrál végig Ádám, és elismerően csettint a nyelvével.

– Köszí – mosolygok, ekkor már kicsit zavartan, mert érzem a tettem súlyát, de magamon tartom az álarcot. – Hogyhogy itt látlak?

– Hát, együtt zenélünk Bencével a sulizenekarban, úgyhogy meghívott.

– Áh, értem. És – körülnézek – egyedül jöttél?

– Ja, nem. Pár osztálytársam is zenekaros, ők is itt vannak, csak már felmentek.

– Értem.

– Megyek, leteszem ezeket – emel fel egy szatyornyit sört és üdítőt. – Később találkozunk.

– Persze, mindenképpen – váltunk egy mosolyt, aztán továbbáll, én pedig nem kerülhetem el a sorsomat.

– London! – kiált Bence, és ezért most hálás vagyok egy kicsit, mert kínos lett volna nem odamenni így, hogy mindenki engem néz. Úgyhogy odasétálok, Enikő pedig zavarán túllépve csatlakozik hozzám.

– Mi a búbánat volt ez? – vihog Bence, és el is száll a hálám, mert ha valamit, akkor ezt igazán kommentár nélkül hagyhatta volna. Van ennél nagyobb gondom is.

– Micsoda? – játszom a hülyét.

– Miről maradtam le? Azt hittem, nem vagytok jóban.

– Bejelölt... – motyogom, és nem tudom folytatni a mondatot, mert leesik, mennyire bénán hangzott és kicsit lefagyok.

– És? – feszíti tovább a húrt Bence, a többiek pedig egyes reakciókkal figyelnek, Zsani például totál hülyének néz, az egyik mászó srác vigyorog, mert azt gondolhatja, mekkora lúzer vagyok, hogy nekem ez ok arra, hogy valakinek ennyire örüljek, Dóri pedig nehezen fojtja vissza a röhögést.

– Mit tudom én, csak jó fej vagyok. Mindent meg kell magyaráznom neked, vagy mi van?! – kérdezem kicsit ingerülten.

– Jól van, nyugi, csak szívatlak. Azzal flörtölsz, akivel akarsz. – Azzal a karját a nyakamba veti és maga mellé húz, így pedig újra hálás leszek neki, mert érzek egy kis lelki támogatást, amiről ő nem is tud, de éppen nagy szükségem van rá.

Az alkoholtól tompa, ködös agyam pedig szintén nagy szívességet tesz, mert józanul ebben a helyzetben már a föld alá süllyedtem volna.

– Uh, de bunkó vagyok! – csap aztán Bence a homlokára. – Boriékat nem is ismeritek. Szóval... Enikő, Ida,

ők itt Bori, Tomi és Andris a mászóteremből. Bori, Tomi, Andris, ők Ida és Enikő, az osztályunkból.

– Mind másztok? – bukik ki belőlem azonnal a kérdés, és ugyebár ezzel egyetlen emberre célok, ami elég nyilvánvaló, de meg is esküdnék, hogy semmi rosszindulat nincs bennem, mindössze meglep a dolog.

Mátéra azóta sem merem ránézni, de a mellette álló lány köszön és mosolyog, úgyhogy rá kénytelen vagyok. Nálam fél fejjel alacsonyabb, Máté hozzá képest igazi collos, hiszen mostanra majdnem egy fejjel túlhaladt engem is. Formás, jó alakú, pisze orrú, egészen manóarcú lány, sötétbarna, állig érő, frufus frizurával, mint amilyen Mia Wallace-nak is van a *Ponyvaregényben*. Elképesztően szép teremtés, és ez egyszerre kelt bennem irigységet és csodálatot.

– Igen. Miért? – válaszol a célszemély helyett az egyik srác, Tomi vagy Andris, mit tudom én.

– Ja, semmi, csak úgy... kérdeztem. – Hányingerem lesz, a gombócba ugrott gyomrom nehezen kultiválja az öt szorongató ideget.

– Miért hív téged Bence Londonnak? – kérdezi a lány aranyosan nevetve, Dóriék pedig úgy figyelik a reakcióját, mint a vadászkopók.

Egy pillanat törtrészéig Mátéra téved a tekintetem, aki éppen ekkor néz rám. Két dolgot fedezek fel a szemében: egyrészt a nagy büdös semmit, mármint, úgy néz rám, mint akárki másra, nyoma sincs már „annak” a tekintetnek, ami úgy megborzongatott. Másrészt viszont láthatóan fenntartásokkal várja a válaszomat. Ugyanis ő abban a tudatban van, hogy nem akartam tőle semmit, mégis irritált Fanni, akivel ő sok időt töltött együtt. Gondolom, ezen logika mentén haladva hasonló viselkedést vár tőlem most is, de egyértelmű, hogy annak milyen kimenetele lenne. Úgyhogy megemberelem magam.

– Figyelj, ez sokkoló lesz – pillantok a lányra. Borira. – Londonból költöztem ide.

Bori és a két srác felnevetnek.

– Neee – vigyorog.

– De – bólintok.

– Annyira megszoktam, hogy már ki sem tudom mondani a rendes nevét – jegyzi meg Bence.

– De hát bemutatnál – nézek rá.

– Az más. Rólad beszéltem, nem hozzád szóltam. Megszólítani nem tudnálak a hülye neveden.

– Nem is hülye a nevem! Hülye a te neved!

– London, mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz – röhög.

– Szeretnél te ilyen különleges nevet! Tucatnevű.

– Aztán mégis mit akarnék a sajátom helyett szerinted?

Két másodpercig gondolkodom, majd kimondom, ami először eszembe jut:

– Bojtorján.

Nemcsak én kezdek nevetni, de mindenki más is. Igen, Máté is. Azt hiszem, megnyugodott, hogy kedvesen fogadtam a lányt. Borit. Borit fogadtam kedvesen.

– Hogy jutott pont ez az eszedbe? – csóválja a fejét Zsani.

– Fogalmam sincs. De asszem megvan, mire keresztelelem át Bencét.

– Ne merészd! – ellenkezik a szóban forgó egyén.

– Miért, mi lesz? – húzom fel a fél szemöldököm.

– Ne haragudjatok, hogy megkérdem – szól közbe Bori –, de ti együtt vagytok?

Úgy nézhetünk rá, mintha törökül kérdezett volna valamit. Komikusan összeráncoljuk az orrunkat és felhúzzuk a szánkat, úgy festünk egymás mellett, mint két félkegyelmű.

– Nem, nincsenek – válaszolja meg helyettünk Máté a kérdést.

– Jaj, bocsi, tényleg, nem azért, csak... – kezd Bori szabadkozni.

– Semmi gond, tudom, hogy olyan, mintha egymásnak lennének teremtvé, mert én baromi helyes és szexi vagyok, meg London se néz ki rosszul, de nem – mondja Bence komolyan.

– És egyébként is, nem férünk el hárman a szobájában. Ő és az egója elfoglalják az egészet – teszem hozzá, mire megint nagyot nevetünk együtt.

Bence szorosabbra fonja a karját a nyakam körül, így szinte megfojt, közben egy kedves mosolyt küld felém, és valamilyen furcsa érzésem van azt illetően, hogy talán mégis tudatában van annak, mekkora szükségem van a támogatásra. De aztán elhessegetem ezt a lehetetlen gondolatot.

– Akarsz csocsózni? – kérdezi.

– Hogyne.

– Én is jövök. El kell pusztítanom Istvánt – ragadja meg az alkalmat Dóri.

– De én Bencével akarok lenni! – mondom felháborodva.

– Sajnálom, én nem lehetek egy csapatban Pistivel. Akkor hogy verem el?

Mélyet sóhajtva nézünk össze Bencével, és megvonjuk a vállunkat, elvégre mindketten tudjuk, könnyebb, ha ezt ráhagyjuk.

Így Bencével és Dórral elindulunk fel a lakásba, Enikő követ minket, aztán Zsani is, végül pedig tulajdonképpen mindenki. Rájövök, hogy talán nem fogok tudni megszabadulni Boritól, úgyhogy bármennyire is nehezemre esik, le kell nyelnem ezt a békát.

Így történhet meg, hogy csocsózok Pistivel, Dórral, Annával, aki szintén kedvesen fogadta Borit, de azért lopva rám pillantott, és ezzel meg is beszéltük a dolgot. Aztán éppen Sovival veszítünk a Bence-Dóri páros ellen, amikor...

– Na jó, Idával elverünk titeket – lép Sovi helyére Máté, nekem pedig átmenetileg összeomlik a keringési rendszerem.

– Nem mondom, London nem halott ügy, de ha ő a csapatban van, elég nagy az esély arra, hogy veszíts – vihog Bence.

– Hé! Egyre jobb vagyok!

– És egyébként is – vigyorog Máté Bencére –, én vagyok itt.

Látom a szemükben, hogy ez most vérre megy. Ettől meg még inkább stresszhelyzetben érzem magam.

– Várjatok! – kiáltok fel, pont, mikor Bence belökné a golyót.

– Mi van? – pislog rám.

– Nekem ezt nem bírják az idegeim – körülnézek, Anna pedig odanyújt egy üveg sört, aminek le is húzom a felét.

– Készüljünk rá, hogy valaki hazacincáljon? – röhög Bence, erre pedig nem kell sok, hogy a többiek is rázendítsenek.

Bori kérdően pillant körbe.

– London karrierje úgy indult egy évvel ezelőtt, hogy életében először itt karmolt be nálam. Járnai is alig tudott, Mate vitte haza, és beszélt az apjával, ennek pedig az lett az eredménye, hogy hónapokig nem mehetett bulizni, csak ha Mate is ott volt – magyarázza Bence még mindig röhögve.

Bori nevet, nem tudom, mennyire lehet ez őszinte, de talán kicsit még zavar is, hogy teljesen annak tűnik.

– Azóta jobb vagyok – húzom ki magam. – Nem szoktam teljesen lerészegedni, és van nálam paprikaspray, hogy ne kelljen senkinek hazakísérnie.

Ezt egyáltalán nem célzásnak szántam, Máté mégis rám pillant. A tekintete komoly, viszont ezt leszámítva semmit sem tudok kiolvasni belőle.

– Na jó! Elég a csevejből! Halál rátok! – üvölti el magát Dóri, mi pedig felnevetünk, és kezdetét veszi a meccs.

Nos hát... igen. Öt-ötös döntetlen lesz, amit csak Dóri fogad el nehezen, mi vigyorogva köszönjük meg egymásnak a játékot.

Ezután betársulok Annához és Zsanihoz dartsózni, majd leülök Sovihoz PS-ezni, mígnem Zsani megkocogtatja a vállamat:

– Pszt! Gyere, segíts!

– Miben?

– Csak gyere! – Fejével az ajtó felé biccentget, úgyhogy rájövök, itt valami turpisság készül, ezért követem.

A kapuban állva, egy tuja takarásában Peti vár minket egy hatalmas, gitár alakú tortával a kezében.

– Erről én miért nem tudtam? – nézek felváltva Zsanira és Petire.

– Senki sem tudott, csak azt tudják, hogy éjfélkor gyülekező van az udvaron – mosolyog Zsani, aztán Petire néz.

– Megvannak a gyertyák is?

– Hogyne.

Zsanival gyorsan rárakjuk a gyertyákat a tortára, aztán ő készenlétben áll egy öngyújtóval, hogy meg is gyújtsa őket, amint lecsalom Bencét is az udvarra. Ez az én feladatam.

Visszamegyek a csocsóasztalhoz, ahol éppen Máté és Bori játszik Bence és Anna ellen.

– Khm – hajolok közelebb Bencéhez –, lejönnél?

– Mi van, London? Mondjad! – Csak egy másodpercre néz fel, minden figyelme a játékra összpontosul.

– Valami történt a kertben. – Jobb nem jut eszembe.

– Micsoda?

Segélykérő pillantást vetek Mátéra, ő pedig fogja az üzenetet.

– Haver, szerintem menjünk – mondja, éppen elég hangosan ahhoz, hogy a körülöttünk állók is meghallják, és szépen, alig észrevehetően mindenki kifelé orientálódik, mintha csak az érdekelné őket, hogy mi folyik az udvaron.

Bence összevont szemöldökkel néz rám, de csak intek neki és már megyek is, úgyhogy végül Mátéékkel együtt jön utánam. Amint leér a lépcsőn, konfettizápor ömlik rá, taps és füttyszó hangzik fel, meg az ezer irányból érkező „boldog születésnapot!”, Peti és Zsani pedig tartják a nem kis darab tortát a gyertyákkal.

– Nem mondjátok! – viháncol Bence. – Ez az enyém?

– Igazából az enyém, csak féltém, hogy januárig megromlik – válaszolom.

– Hattyúk tava, te sütötted? – mered Bence Petire.

– Valójában anyám cukrász, úgyhogy rábíztuk – röhög Peti.

– Hú, gyerekek! – Bence kicsit megilletődve néz körül, ilyenek talán még sosem láttam ezelőtt. – Kösz!

Elfújja a gyertyákat, aztán először engem ölel meg, ami nagyon jólesik, aztán Mátét és a többieket, majd Zsani és Dóri elkezdik kiosztani a felismerhetetlenségig trancsírozott szeleteket, amiket Bence vág a tortából.

Tulajdonképpen eddigre marha jó hangulatba kerülök. A saját nyűgöm nem is annyira érdekel, elvégre ez a buli Bencéről szól, és örülök, hogy örül. A tortázás után mondjuk bever egy üveg pezsgőt, úgyhogy egy órával később már nem nagyon értem, mit beszél, főleg, mert eddigre én elkezdek kijózanodni.

Petivel, Annával és Dóriékkel bulizunk valamilyen elektronikus zenére a lampionok között, amikor az órára pillantva látom, hogy ideje indulnom, Anna pedig csatlakozik hozzám.

Mikor odamegyek a Bencét támogató és röhögő Mátéhez, kicsit furán érzem magam, mert tulajdonképpen csak Bencétől akartam elköszönni.

– Öhm... nem tudom, felfogod-e, de akkor délelőtt jövök segíteni – mondom az ünnepeletnek. – Most viszont megyek haza.

– Van, aki elkísérjen, vagy tényleg van nálad paprika-spray? – kérdezi Máté kedvesen, és ez az a fajta kedvesség, amit utoljára Debrecenben tapasztaltam a részéről, amikor azt mondta, hogy „egy barátja” versenyét jött megnézni. Elnevetem magam, mire ő is elmosolyodik.

– Annával megyek – felelem. – Meg gyanítom, hogy Zsani is jön.

– Oké.

– Akkor sziasztok!

– Szia!

Bence is bugyborékol valamit, gyanítom, ő is köszön, úgyhogy elfordulok és a kapuhoz szaladok, ahol Anna már Zsanival vár rám a táskákkal és a kabátokkal.

Hazafelé megbeszéljük, mennyire jó buli volt, és ezúttal szerencsére senki nem okozott olyan károkat, mint amik Sovi buliján történtek. Mondjuk ez betudható annak, hogy nem is fogyott annyi alkohol, talán mert mindenki lekötötte magát valami mással.

– És mit gondoltok? Milyen a lány? – teszi fel a kérdést Zsani. Mindketten tudjuk, kire gondol.

– Kedves – mondja Anna.

– Szép – mondom én.

– Ennyi? Nem utáljuk együtt, mint egy tinivígjátékban?

– Nem – nevetek. – Mi értelme lenne?

– Oh – fürkészi Zsani az arcomat. – Ezek szerint túl vagy rajta?

– Mondhatni – hazudom.

– Oké.

Anna fél szemmel rám pillant, amiből tudom, hogy nem veszi be, de örülök, amiért megtartja magának. Azért jólesik, amikor végre elérünk hozzánk és elköszönhetek a lányoktól, hogy aztán becsoszogjak a házba, fel az emeletre, és beajuljak az ágyba úgy, ahogy vagyok. Na jó, a cipőmet még éppen lerúgom magamról.